

ikke Tilfældet her, og den bestaaende Ordning er i denne Henseende saa fyldestgørende, at der ikke er Anledning til at gøre Undtagelser fra et Princip, som jeg tror, det er rigtigst at fastholde.

Den anden Bestemmelse, som ogsaa er selve Sagen uopkommende, og som det efter min Mening ligeledes vilde være heldigt at lade gaa ud, er Bestemmelsen i sidste Stykke i § 4, som ordner Forholdene, som de skulle være, naar de to Institutioner en Gang blive sammenfattede. Bestemmelsen siger hertil: "Direktionens Formand, der ikke maa være Statsembedsmand, honoreres med 2,000 Kr." Denne Bestemmelser nærmeste Formaal er altsaa at bestemme Honoraret for Direktionens Formand. Jeg har den Indvending mod den, at det ikke ses klart, at det ikke er Staten, der skal betale disse 2,000 Kr. — Jeg tror endogsaa, at man maatte komme til den Fortolkning, at det var Statskassen, der maatte betale dem — men at det selvsagelig er Stiftelserne selv, der maa betale Formanden, naar han overhovedet skal honoreres. Hvis dette, som det synes, ogsaa er det andet Ting's Mening, saa finder jeg dernæst, at der gøres et Indgreb i Direktionens Selvstændighed, thi Spørgsmaalet om, hvorledes Institutionen vil betale sin Bestyrelse, hører uden under Institutionen selv, saaledes som det ogsaa bestemmes i Lovforslaget selv, for saa vidt angaar de Kællerste Anstalter, idet der for deres Vedkommende slet ikke er Tale om, hvorledes Professor Kællers eller den Formand for Institutionen, der er Tale om, skal honoreres. Det er noget, der er overladt Direktionen selv, i det højeste — i Overensstemmelse med §§ 2 og 3 — saaledes, at Honorarets Størrelse maa approberes af Ministeren. Det kan derfor og hør helt gaa ud. — Men saa har man tillige grebet Vejligheden til den Indfødsætning: „der ikke maa være Statsembedsmand". Dette er ogsaa en Bestemmelse, som jeg betragter som meget uheldig. Den har faktisk ingen Hjemmel i de bestaaende Forhold, thi der har, som det er alle bekendt, lige fra Ol. Ballehus's Stiftelse i halvtræderne og lige til nu været en Statsembedsmand i Spidsen for denne Institution, uden at der har kunnet paavises nogen som helst mislig Følge enten for den paagældende Statsembedsmænds Embedsmyndighed eller for hans Styrelse af Stiftelsen. Det har altsaa ingen Hjemmel i de faktisk Forhold at indsette en saadan Bestemmelse, der i og for sig selv maa vidne om en Mistillid. Og den er tillige meget uheldig, ikke fordi jeg just vil paasta, at det behøver at være en Statsembedsmand — det er meget vanskeligt

at forudsæ, hvad der vil være det rigtige, naar dette Tidspunkt en Gang indtræffer, at de paagældende to Institutioner sammenfattes; det er en Eventualitet, der kan være fjern — men fordi Bestemmelsen indskrænker Administrationens eller Ministeriets Valg. Det er i Forvejen kun en begrænset Kredt af Mænd, der overhovedet kan være Tale om, thi ikke enhver kan tages dertil, det maa nødvendigvis være en, der ifølge Kald eller Livshn eller tidligere Bestættelse har en særlig Interesse for Landsfogevæsenet. Det vil ikke være mange, der overhovedet kan være Tale om at vælge. Udskyder man nu Statsembedsmænd ganske i Almindelighed og ikke blot ministerielle Embedsmænd, vil man meget let kunne komme til at indskrænke Ministeriets Valg paa en saadan Maade, at det bliver højt uheldigt for Anstalterne.

De to Bestemmelser, som jeg her har nævnt, nemlig Bestemmelserne i § 2, sidste Stykke, og § 4, sidste Stykke, anser jeg for uheldige, og de kunne helt borttages, uden at Loven lider det mindste. Ved Lovforslaget uden disse Bestemmelser er der gjort alt for de Kællerste Anstalter, ogsaa under en eventuel Sammenfættning, som man kan ønske, og der er ingen som helst Nødvendighed for disse Bestemmelser, der ere blevne vilkaarlig heftede til, og det Forslag, som jeg vil tillade mig at stille til 2den Behandling, vil derfor gaa ud paa, at disse Stykker ganske simpelthen gaa ud. Hvorvidt det saa vil blive godkendt af det andet Ting, kan jeg jo ikke vide noget om, men jeg anser det for sandsynligt, at der vil blive Tale om et Fællesudvalg. Om man der kan enes om, at Bestemmelserne gaa ganske ud, eller kan finde en anden Form, der ikke har de principielle Betæneligheder, som jeg har fremhævet, lader jeg naturligvis henstaa. Jeg vilde meget ønske det, fordi vi nu ere naaede saa langt i denne Sags Behandling, at det vilde være bedrøveligt, om Resultatet skulde blive en Stranding, bedrøveligt i Særdeleshed for de Kællerste Anstalter, som nu ved en saadan Lov vilde være naaede til en Situation, hvorunder deres fortsatte Bestaaen er sikret.

Styr: Jeg skal for det første beklage, at vi have faaet dette vigtige Lovforslag saa sent her op, men det er der jo ikke noget ved at gøre. Jeg antager, at jeg imødekommer det høje Tings Ønske ved at beslitte mig paa at fatte mig saa kort som muligt. Jeg skal først udtale min Glæde over, at det høje Folketing i denne Sags vigtigste Spørgsmaal har stillet sig paa samme Standpunkt som Lands-